

לכתובת אשה מדמינן ליה – כתובת אשה We compare it to a

Overview

The גמרא attempts to find a case where the payer can force the creditor to collect דלקמיה מיוקרא. After failing to establish this by either בעל חוב or נזיקין, the גמרא establishes it by כתובת אשה. It is seemingly possible to establish by a בע"ח as well. תוספות explains why the גמרא chooses not to.

הוא הדין דהוה מצי לאוקמי בבעל חוב דקאי ביה ודקאמר הב לי עידית בציר פורתא – **It is equally true that he could have established this ruling, of collecting only דלקמיה מיוקרא, concerning a lender, which we are already discussing; when the בע"ח said pay me with a lesser amount of עידית.** The ruling would then be that the לווה can have the מלוה take the דלקמיה מיוקרא.¹ It was not necessary for the גמרא to refer to a new case of כתובת אשה.

כתובת אשה תוספות explains why indeed the גמרא chose to discuss:

אלא לפי שהתחיל והעמיד בנזיקין ואחר כך בבעל חוב –
However since the גמרא began and attempted to establish the ruling first by נזיקין and afterwards by a בעל חוב, it is therefore -
ניחא ליה למנקט בתרייהו כתובת אשה:

agreeable for the גמרא to mention כתובת אשה after those two. Usually they are mentioned in this order; נזיקין (which collects מעידית), בע"ח (who collects מבינונית), and finally מזיבורית (who collects only כתובת אשה).

Summary

The גמרא mentioned כתובת אשה, for it (usually) follows נזיקין and בע"ח.

Thinking it over

It is apparent from תוספות if the בע"ח requests עידית, the לווה can insist that he receives it דלקמיה מיוקרא. Seemingly since the מלוה is not entitled to receive יוקרא, then the לווה can set any price for his עידית, even more than דלקמיה. If the מלוה refuses, the לווה need not give him the עידית! There is seemingly no issue of יוקרא דלקמיה concerning עידית by a מלוה.²

¹ See preceding ד"ה תוספות footnote # 3.

² The same question applies to כתובת אשה בבינונית. See אות קצו.